

Discurs del president de la Fundació Catalunya Cultura, Sr. Eloi Planes

La Nit de l'Empresa i la Cultura 2025
14 d'octubre

Petit Palau del Palau de la Música Catalana

Abans de començar, vull donar les gràcies a les autoritats presents aquesta nit, pel seu suport i compromís amb la cultura i amb el món empresarial del nostre país.

I molt especialment, vull donar les gràcies a l'equip de la Fundació.

Avui les heu vistes dalt de l'escenari, però el que heu vist és només una petita mostra del que fan cada dia. Posen passió, rigor, humor i sensibilitat en tot el que toquen.

I ho fan amb una energia i una estima que es contagien, tant amb els projectes culturals com amb les empreses o amb l'administració.

Gràcies per la vostra professionalitat, però sobretot per l'amor amb què feu créixer aquest projecte col·lectiu. Moltes gràcies.
I ara, si em permeteu, començaré amb una confessió... una mica arriscada, sobretot perquè la meva dona és aquí al públic.

De jove, per seguir una noia, vaig començar a ballar sardanes. No era gaire conscient d'on m'estava ficant, però la veritat és que vaig quedar-hi atrapat.

Primer per la vida social —també per les noies, és clar— i després per tot el que aquell món representava. Durant anys vaig recórrer Catalunya anant a concursos, i encara avui reconec pobles i places on vaig ballar. De fet, vaig arribar a ser campió del món.

Aquella etapa em va marcar. Em va ensenyar a estimar la sardana, la llengua i el territori. I potser, sense adonar-me'n, també em va ensenyar què és la cultura: una expressió compartida d'amor per allò que som.

I, per cert, la meva dona la vaig conèixer en un altre entorn, però després de més de trenta anys junts, he de dir que encara tinc ganes, i m'emociono, de seguir ballant amb ella.

Ara us demanaré una petita cosa. Tanqueu els ulls. Sí, de debò, tanqueu-los.

Va, que sempre hi ha qui no ho fa... tots amb els ulls tancats.

Imagineu Barcelona sense el parc Güell, sense la Sagrada Família, sense el Liceu, sense el Palau de la Música on som ara, sense el MNAC, sense el MACBA, sense el Teatre Nacional, sense el Mercat de les Flors.

Imagineu Catalunya sense el monestir de Poblet, sense Sant Pere de Rodes, sense el Museu Dalí, sense els festivals d'estiu, sense les biblioteques, sense les fundacions, sense les corals, sense els ateneus, sense els creadors.

Imagineu aquest país sense recerca. Penseu com seria avui patir una malaltia greu sense hospitals d'excel·lència, sense científics ni laboratoris, sense l'esperança que neix del coneixement.

Imagineu també un país sense entitats socials, sense aquells projectes que donen oportunitats a qui més ho necessita, sense els qui tenen cura dels qui ningú pot cuidar, sense aquesta xarxa invisible que ens uneix i ens fa millors.

Tot això que heu imaginat, tot allò que no voldríem perdre mai, existeix perquè hi ha hagut persones, empreses, famílies i institucions que han entès que la cultura ens defineix i cal cuidar-la. Sense aquesta generositat, Catalunya no seria el que és.

El progrés neix de la generositat col·lectiva.

Igual que la sardana no hauria sobreviscut sense els forners de Figueres, la xarcuteria de Vic o la peixateria de Vilanova que sostenien els concursos locals, la cultura viu gràcies a milers de petits gestos que la mantenen viva.

I vull fer un agraïment especial.

A tots aquells mecenes històrics i actuals que han fet possible que aquest país sigui com és.

A les grans empreses que aposten pel talent, però també —i molt especialment— a totes les petites i mitjanes empreses, als comerços, als professionals anònims que, amb gestos discrets però constants, fan possible la cultura i la vida comunitària. Sense ells, res d'això no existiria.

Jo us demanaria, sense obrir els ulls, que els abraceu a tots i que els fem un fort aplaudiment per tots ells i elles.

I ara imagineu què passaria si aquesta mateixa energia, aquest esperit, el dirigíssim cap als projectes que hem conegut avui. Si tots els que estem aquí donéssim suport a cadascun dels cinc projectes premiats, a les seves idees i als seus somnis.

Si tots poséssim una mica més, FASTT podria arribar encara més lluny, portant arts escèniques professionals a cada micropoble del país i convertint la cultura en una xarxa viva que uneix territoris, veïns i emocions.

Girem Full podria transformar encara més llibres en hores de recerca, multiplicant la força d'una lectura que cura i demostrant que la cultura pot ser també medicina i esperança.

Gio Symphonia podria fer sonar la música clàssica en nous espais i per a nous públics, trencant fronteres i convertint cada concert en una experiència transformadora per al territori.

Sinèrgic podria portar la música a més hospitals, arribant a milers de persones i convertint la fragilitat en emoció compartida, fent visible el poder sanador de l'art.

I Vibez Festival podria donar veu a molts més joves creadors digitals, fent del talent emergent un motor de futur i connectant generacions a través de la creativitat i la tecnologia.

Imagineu tot això multiplicat per deu, per cent, per mil.

El futur de la cultura és aquí, i depèn de nosaltres.

Si algú encara està amb els ulls tancats, els pot obrir.

Aquest país sempre ha avançat quan la col·laboració públicoprivada ha funcionat.

Per això, interpel·lo avui l'administració a seguir incrementant el pressupost en cultura fins al 2 %, a igualar la inversió per habitant a la dels països del nostre entorn, i a tirar endavant el tram català de la Llei de Mecenatge, perquè entre tots entrem d'una vegada en una roda virtuosa que generi més cultura, més oportunitats i més vida.

I a les empreses, i a tots vosaltres, us convido a seguir o a començar a consumir cultura, a donar-hi suport, a incorporar-la als vostres actes i projectes.

Perquè un país sense cultura, sense mecenes, com heu imaginat fa un moment amb els ulls tancats, és un país trist, pobre i sense impuls.

Tots som, o podem ser, mecenes.

Cada gest compta.

Com en una sardana, cada pas i cada mà enllaçada fan créixer la rotllana.

I aquesta rotllana, la de la cultura i l'empresa, és la que dona sentit a tot plegat.

Moltes gràcies, i que seguim ballant junts per la cultura del nostre país.